

Andrej Kiska
Kancelária prezidenta SR
Hodžovo námestie 1
Bratislava
810 00

Vážený pán prezident Andrej Kiska,

volám sa Adam Štrbák, mám deväť rokov a žijem v malom meste na strednom Slovensku. Rozhodol som sa Vám napísať list o mojom kamarátovi Jurkovi, ktorý je smutný, a myslím si, že Vy mi s tým budete vedieť pomôcť.

S Jurkom sa poznám odmalička. Je to môj najlepši kamarát, ktorý býva hneď vo vedľajšom dome. Má silného ocina, ktorý má aj zbraň. Je vojak. Každý o ňom rozpráva ako o hrdinovi, ktorý nás chráni a aj bude ochraňovať naďalej, rovnako aj Vás a Vašu rodinu.

Asi pred polrokom odišiel preč aj s inými vojakmi. Všetci sa s ním lúčili a plakali. Vraj ide na nebezpečnú cestu, ale to dospeli rozprávali vždy. Môj kamarát bol však hrdý a šťastný, že jeho ocino ide bojovať s ozajstnými zbraňami a vráti sa s veľa darčekom pre neho. Veľmi som mu závidel. V škole nám rozprával rôzne príbehy, všetci sme ho počúvali, aj pani učiteľka. Povedal som si, že keď budem veľký, chcem byť ako on.

Asi pred týždňom prestal Jurko chodiť do školy. Cez víkend sme ho išli pozrieť s maminou domov. Teta plakala, môj kamarát plakal tiež. Nikto nevie, čo sa stalo nášmu hrdinovi. Ani jeho kamaráti, vojaci, netušia, kde je. Jeden večer išiel na obchôdzku stanu a už sa nevrátil. Hľadali ho celú noc, až do rána, žiaľ neúspešne. Včera sa naše vojsko vrátilo späť domov, bez Jurkovho ocina. Do školy ešte nechodí, ale ja mu miesto v našej lavici strážim, ako jeho ocino strážil svojich kamarátov.

Ja som si až teraz uvedomil, že to, čo hrám na počítači, je niekde inde realita – smutná skutočnosť. Každý deň, každú hodinu, každú minútu ľudia bezdôvodne trpia a niektorí aj zomierajú.

Verím, že si nájdete čas a môj list s touto prosbou si prečítate. Veľa to bude pre mňa znamenať. Na záver Vám poviem len jedno, tak ako som veľmi chcel byť vojakom, teraz už nechcem! Neviem si predstaviť, že by moja mamina a ocino mali byť takí smutní ako Jurko.

Pán prezident Kiska, v správach vraveli, že ste najsilnejší muž Slovenska. Prosím Vás, zastavte to! Ja nechcem, aby Jurko plakal a bol smutný. Najhoršie na tom je, že si myslím, že takýchto chlapcov je na celom svete oveľa viac.

S pozdravom

Adam Štrbák

Turčianske Teplice, 19. marca 2015